

Sygn. akt **XXIII Gz 1428/21**

POSTANOWIENIE

Dnia 10 lutego 2022 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXIII Wydział Gospodarczy Odwoławczy i Zamówień Publicznych w składzie:

Przewodniczący: sędzia Magdalena Nałęcz (spr.)

Sędziowie: Bolesław Wadowski

Andrzej Sobieszczański

po rozpoznaniu w dniu 10 lutego 2022 r. w Warszawie na posiedzeniu niejawnym

sprawy w postępowaniu o zatwierdzenie układu dłużnika (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W.

na skutek zażaleń wierzycieli: (...) z siedzibą w L. (Republika Cypryjska), (...) z siedzibą w S. (Republika Malty), (...)z siedzibą w P. (Republika Czeska) oraz dłużnika

na postanowienie Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie

z dnia 1 października 2021 r., sygn. akt XVIII GRz 190/21

postanawia:

1. zmienić zaskarżone postanowienie i zatwierdzić układ przyjęty przez dłużnika (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. (ul. (...), (...)-(...) W.), wpisanego do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego, prowadzonego przez Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie, XIII Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem KRS (...) o następującej treści:

„ I. POSTANOWIENIA OGÓLNE

1. Pojęcia użyte w niniejszych propozycjach układowych przyjmują poniższe znaczenie:

1.1. Dłużnik lub Spółka – oznacza (...) S.A. z siedzibą w W. (ul. (...), (...)-(...) W.), wpisaną do rejestru przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego, prowadzonego przez Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie, XIII Wydział Gospodarczy Krajowego Rejestru Sądowego pod numerem KRS (...), NIP: (...), REGON: (...), o kapitale zakładowym 400.000 zł, opłaconym w całości.

1.2. Konwertowane Wierzytelności – ma znaczenie nadane w pkt 3 propozycji układowych.

1.3. PR – ustawa z dnia 15.05.2015 r. Prawo restrukturyzacyjne.

2. Dzień układowy w rozumieniu art. 211 PR został wyznaczony na dzień 27.08.2021 r. (dalej: „Dzień Układowy”).

II. WARUNKI RESTRUKTURYZACJI

1. Wierzyciele zostaną zaspokojeni poprzez konwersję swoich wierzytelności na akcje w kapitale zakładowym Dłużnika na warunkach określonych poniżej.

2. Konwersji na akcje Spółki nowej emisji podlegać będą:

2.1. wierzytelności w kwocie głównej,

2.2. odsetki (w tym w szczególności odsetki umowne, odsetki ustawowe za opóźnione) należne do dnia poprzedzającego Dzień Układowy,

2.3. odsetki (w tym w szczególności odsetki umowne, odsetki ustawowe za opóźnione) należne od Dnia Układowego do dnia uprawomocnienia się postanowienia o zatwierdzeniu układu,

(dalej: „Konwertowane Wierzytelności”).

3. W wyniku konwersji wierzytelności na akcje Spółki, kapitał zakładowy Spółki zostanie podwyższony o kwotę nie niższą niż 575.964,00 zł (słownie: pięćset siedemdziesiąt pięć tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt cztery złote 00/100) oraz nie wyższą niż 678.357,00 zł (słownie: sześćset siedemdziesiąt osiem tysięcy trzysta pięćdziesiąt siedem złotych 00/100), to jest z kwoty 400.000,00 zł (słownie: czterysta tysięcy złotych 00/100) do kwoty nie niższej niż 975.964,00 zł (słownie: dziewięćset siedemdziesiąt pięć tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt cztery złote 00/100) oraz nie wyższej niż 1.078.357,00 zł (słownie: jeden milion siedemdziesiąt osiem tysięcy trzysta pięćdziesiąt siedem złotych 00/100), w drodze ustanowienia nie mniej niż 575.964 (słownie: pięćset siedemdziesiąt pięć tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt cztery) oraz nie więcej niż 678.357 (słownie: sześćset siedemdziesiąt osiem tysięcy trzysta pięćdziesiąt siedem) nowych akcji serii E o wartości nominalnej 1,00 zł (słownie: jeden złoty 00/100) każda.

4. Wszystkie akcje serii E będą zdematerializowanymi akcjami zwykłymi imiennymi, podlegającymi wpisowi do rejestru akcjonariuszy prowadzonego dla Spółki.

5. Liczba akcji przypadających każdemu wierzycielowi będzie równa ilorazowi: (i) kwoty Konwertowanej Wierzytelności przysługującej danemu wierzycielowi, oraz (ii) ceny emisyjnej jednej akcji wynoszącej 78,13 zł (słownie: siedemdziesiąt osiem złotych 13/100), z zastrzeżeniem, że liczba przydzielanych akcji ulega zaokrągleniu w dół do liczby całkowitej. Część Konwertowanej Wierzytelności, która nie została przeznaczona na pokrycie akcji z powodu zaokrąglenia ulega na mocy układu umorzeniu.

6. Wartość nominalna każdej nowo wyemitowanej akcji wynosi 1,00 zł (słownie: jeden złoty 00/100). Łączna wartość nominalna wszystkich nowo wyemitowanych akcji wyniesie nie mniej niż 575.964,00 zł (słownie: pięćset siedemdziesiąt pięć tysięcy dziewięćset sześćdziesiąt cztery złote 00/100) oraz nie więcej niż 678.357,00 zł (słownie: sześćset siedemdziesiąt osiem tysięcy trzysta pięćdziesiąt siedem złotych 00/100).

7. Cena emisyjna każdej nowo powstałej akcji wynosi 78,13 zł (słownie: siedemdziesiąt osiem złotych 13/100). Łączna cena emisyjna wszystkich nowo wyemitowanych akcji wyniesie nie mniej niż 45.000.067,32 zł (słownie: czterdzieści pięć milionów sześćdziesiąt siedem złotych 32/100) oraz nie więcej niż 53.000.032,41 zł (słownie: pięćdziesiąt trzy miliony trzydzieści dwa złote 41/100).

8. Objęcie nowo powstałych akcji nastąpi z wyłączeniem prawa poboru dotychczasowych akcjonariuszy Spółki.

9. Akcje będą uczestniczyć w dywidendzie za rok obrotowy począwszy od roku obrotowego, w którym zostaną wydane.

10. Konwersja Wierzytelności na akcje Spółki stanowi konwersję wierzytelności na akcje, o której mowa w art. 156 ust. 1 pkt. 4 PR., wobec czego, zgodnie z art. 169 ust. 3 PR, prawomocnie zatwierdzony układ zastępuje określone w ustawie z dnia 15.09.2000 r. Kodeks spółek handlowych czynności związane z podwyższeniem kapitału zakładowego, przystąpieniem do Spółki, objęciem akcji oraz wniesieniem wkładu.

11. W zakresie, w jakim wierzytelności wierzycieli nie są objęte konwersją zgodnie z pkt 4 powyżej, zobowiązania Dłużnika podlegają umorzeniu w całości.

12. Dłużnik złoży wniosek do Krajowego Rejestru Sądowego o wpis podwyższenia kapitału zakładowego Spółki dokonanego na podstawie układu w terminie 14 dni od dnia otrzymania przez Spółkę odpisu postanowienia Sądu o zatwierdzeniu układu ze wzmianką o prawomocności.

13. W granicach wynikających z treści układu, upoważnia się i zobowiązuje Zarząd Spółki do podejmowania wszelkich czynności faktycznych i prawnych mających na celu wykonanie układu, w tym w szczególności do:

13.1. dokonania zgłoszenia podwyższenia kapitału zakładowego do Sądu rejestrowego;

13.2. ustalenia liczby akcji przypadającej poszczególnym wierzycielom w związku z dokonaną konwersją wierzytelności na akcje zgodnie z treścią układu na dzień uprawomocnienia się postanowienia o zatwierdzeniu układu;

13.3. sporządzenia tekstu jednolitego statutu Spółki uwzględniającego zmianę w zakresie wysokości kapitału zakładowego.”

2. wskazać, że podstawą jurysdykcji sądów polskich jest rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/848 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie postępowania upadłościowego (Dz.Urz. UE L 141 załącznik A).

Bolesław Wadowski Magdalena Nałęcz Andrzej Sobieszczański

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 1 października 2021 r. Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie odmówił zatwierdzenia układu przyjętego przez dłużnika z wierzycielami w toku postępowania o zatwierdzenie układu.

Sąd rejonowy ustalił, że dłużnik (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. jest zarejestrowany w Krajowym Rejestrze Sądowym pod nr (...). Akcjonariuszami spółki są:

1. (...) (spółka prawa maltańskiego) posiadająca 320.000 akcji dającą 320.000 głosów na Walnym Zgromadzeniu akcjonariuszy. Akcje posiadają wartość nominalną w wysokości 320.000 zł;
2. (...) S.A. posiadająca 80.000 akcji dających 80.00 głosów na Walnym Zgromadzeniu akcjonariuszy o wartości nominalnej 80.000 zł.

Spółka nie prowadzi samodzielnie działalności operacyjnej. Dłużnik działa w charakterze spółki holdingowej, podczas gdy faktyczna działalność prowadzona jest w spółkach zależnych od dłużnika - (...) sp. z.o.o. oraz (...) sp. z.o.o.

Spółka jako spółka o charakterze holdingowym, samodzielnie nie działa na rynku. W konsekwencji nie jest możliwe określenie podaży i popytu w sektorze rynku spółki, ponieważ nie świadczy ona usług ani nie oferuje swoich produktów na rzecz podmiotów trzecich. Działalność spółki jako podmiotu holdingowego nie jest usługą oferowaną na rzecz osób trzecich, stanowi natomiast konsekwencję uzgodnionego modelu biznesowego prowadzenia działalności przez grupę kapitałową. Nie jest to usługa, dla której możliwe byłoby określenie właściwego rynku, na którym występowałby popyt i popyt.

Z uwagi na przyjęty model biznesowy partnerzy biznesowi zdecydowali o prowadzeniu działalności operacyjnej poprzez spółki zależne od dłużnika, przy zapewnieniu finansowania działalności poprzez pożyczki lub wpłaty na podwyższenie kapitału zakładowego na rzecz dłużnika, który następnie finansuje działalność spółek zależnych w drodze podwyższeń ich kapitałów zakładowych.

Z uwagi na holdingowy charakter spółki oraz założony model biznesowy, zgodnie z którym zadaniem dłużnika jest pozyskiwanie finansowania zewnętrznego, następnie przekazywanego do spółek zależnych, w których koncentruje się działalność operacyjna, jedynym środkiem restrukturyzacyjnym jest redukcja poziomu zobowiązań dłużnika w celu polepszenia jego sytuacji finansowej, co ma pozwolić na wyeliminowanie zagrożenia niewypłacalności spółki.

Spółka zamierza w istotny sposób wyeliminować swoje zadłużenie poprzez zawarcie układu z wierzycielami, przewidującego konwersję 100 % wierzytelności na akcje w podwyższonym kapitale zakładowym spółki. Rozwiązanie

to w ocenie dłużnika pozwoli na poprawę kondycji finansowej spółki, jednocześnie gwarantując podmiotom faktycznie finansującym działalność grupy ekwiwalent w postaci praw korporacyjnych w spółce.

Z uwagi na toczący się w spółce spór korporacyjny spółka nie była w stanie doprowadzić do konwersji zobowiązań na akcje spółki, ponieważ nie wyraża na to zgody akcjonariusz mniejszościowy. Z uwagi na zabezpieczenia zawarte w statucie spółki zgoda akcjonariusza mniejszościowego jest wymagana do dokonania skutecznego podwyższenia kapitału zakładowego i tym samym zmian w strukturze akcjonariatu. Ryzyka wskazane w planie restrukturyzacyjnym wiążą się z działalnością podmiotów zależnych od dłużnika, które prowadzą rzeczywistą działalność inwestycyjną.

Spółka posiada na rachunku bankowym ok. 25.000 zł. Spółka posiada 100% udziałów w spółkach prawa handlowego. Spółka posiada należności z tytułu odsetek od spółki (...) sp. z o.o., w której posiada 100% udziałów.

Spółka deklaruje, że posiada trzech wierzycieli. Wierzyciel (...) posiada wierzytelność względem dłużnika w wysokości 1.050.168,29 zł. Wierzyciel (...) (będący akcjonariuszem większościowym dłużnika) posiada wierzytelność w wysokości 21.616.456,32 zł. Wierzyciel (...) posiada wierzytelność w wysokości 25.784.245,23 zł. Wierzyciel ten jest mniejszościowym udziałowcem (...).

Dłużnik przedłożył karty do głosowania wierzycieli (...) oraz (...) wypełnione w rubryce „za układem”. Wierzyciel (...) został wyłączony od głosowania z uwagi na regulację zawartą w art. 166 pr. rest.

Propozycje układowe przewidują konwersję wierzytelności ww. na akcję dłużnika.

W wyniku konwersji wierzytelności na akcje spółki, kapitał zakładowy spółki zostanie podwyższony o kwotę nie niższą niż 575.964,00 zł oraz nie wyższą niż 678.357,00 zł, to jest z kwoty 400.000,00 zł do kwoty nie niższej niż 975.964,00 zł oraz nie wyższej niż 1.078.357,00 zł, w drodze ustanowienia nie mniej niż 575.964 oraz nie więcej niż 678.357 nowych akcji serii E o wartości nominalnej 1,00 zł każda. Wszystkie akcje serii E będą zdematerializowanymi akcjami zwykłymi imiennymi, podlegającymi wpisowi do rejestru akcjonariuszy prowadzonego dla spółki. Liczba akcji przypadających każdemu wierzycielowi będzie równa ilorazowi: (i) kwoty Konwertowanej Wierzytelności przysługującej danemu wierzycielowi, oraz (ii) ceny emisyjnej jednej akcji wynoszącej 78,13 zł, z zastrzeżeniem, że liczba przydzielanych akcji ulega zaokrągleniu w dół do liczby całkowitej. Część Konwertowanej Wierzytelności, która nie została przeznaczona na pokrycie akcji z powodu zaokrąglenia ulega na mocy układu umorzeniu. Wartość nominalna każdej nowo wyemitowanej akcji wynosi 1,00 zł. Łączna wartość nominalna wszystkich nowo wyemitowanych akcji wyniesie nie mniej niż 575.964,00 zł oraz nie więcej niż 678.357,00 zł.

Cena emisyjna każdej nowo powstałej akcji wynosi 78,13 zł. Łączna cena emisyjna wszystkich nowo wyemitowanych akcji wyniesie nie mniej niż 45.000.067,32 zł oraz nie więcej niż 53.000.032,41 zł. Objęcie nowo powstałych akcji nastąpi z wyłączeniem prawa poboru dotychczasowych akcjonariuszy spółki.

W tak ustalonym stanie faktycznym sąd uznał, że wniosek o zatwierdzenie układu nie zasługuje na uwzględnienie z uwagi na błędy formalne oraz z uwagi na pokrzywdzenie wierzycieli i niezgodność z prawem i zasadami współzycia społecznego propozycji układowych.

W ramach rozważań prawnych sąd rejonowy wskazał, że pod jedną z kart do głosowania nie złożono własnoręcznego podpisu przez osobę uprawnioną do oddania głosu (głos(...)). Ciąg dokumentów mających wykazać umocowanie do reprezentacji wierzyciela(...) wskazuje, że osobą uprawnioną do złożenia podpisu pod kartą do głosowania w niniejszym postępowaniu był B. S.. Dłużnik przedstawił kopię karty do głosowania wraz z dopiskiem daty i numerem, a także dokumenty mające stanowić dowód złożenia podpisu w formie elektronicznej przez B. S.. Karta do głosowania nie zawiera zatem własnoręcznego podpisu osoby uprawnionej do oddania głosu w postępowaniu w imieniu tego wierzyciela. Podpis złożony na końcu karty jest podpisem elektronicznym, co w ocenie sądu stoi wbrew stanowczym przepisom ustawy prawo restrukturyzacyjne, iż podpis ma być podpisem własnoręcznym. Sąd zważył, że gdyby ustawodawca dopuszczał inny rodzaj podpisu, to wprost by wskazał powyższe w przepisach ustawy. Tymczasem podpis elektroniczny może być wykorzystywany jedynie w oznaczonych sytuacjach i przy dokonywaniu

oznaczonych czynności. W ocenie sądu podpisanie karty do głosowania w postępowaniu restrukturyzacyjnym przez podpis elektroniczny jest zatem niedopuszczalne. Tym samym uznając podpis pod kartą jako złożony nieskutecznie, sąd wskazał, że układ nie został przyjęty, co skutkuje odmową jego zatwierdzenia.

Zdaniem sądu nawet gdyby uznać, że podpis jest złożony skutecznie i układ został przyjęty, to jego założenia i okoliczności towarzyszące przeprowadzeniu procedury głosowania są sprzeczne z prawem i zasadami współzycia społecznego i zmierzają do pokrzywdzenia wierzycieli.

Sąd zaznaczył, że dłużnik nie prowadzi działalności operacyjnej, działa w charakterze spółki holdingowej, podczas gdy faktyczna działalność prowadzona jest w spółkach zależnych od dłużnika - (...) sp. z o.o. oraz (...) sp. z o.o. Spółka nie działa samodzielnie na rynku, nie świadczy ona usług ani nie oferuje swoich produktów na rzecz podmiotów trzecich. Dłużnik jedynie finansuje działalność spółek zależnych w drodze podwyższeń ich kapitałów zakładowych. Konsekwencją takiej działalności dłużnika jest to, że dłużnik nie zakłada jakichkolwiek innych środków restrukturyzacyjnych oprócz redukcji poziomu zobowiązań. Sąd nadmieniał przy tym, że ideą ustawy prawo restrukturyzacyjne było to, by zachować ciągłość przedsiębiorców prowadzących działalność gospodarczą, nie przedsiębiorców, którzy nie prowadzą faktycznej działalności, nie posiadają kontraktów, pracowników. W innej bowiem sytuacji, a z taką mamy do czynienia jeśli chodzi o dłużnika, nie można mówić o konieczności zachowania przedsiębiorstwa. Sąd wskazał, że sporządzając plan restrukturyzacyjny sam nadzorca sądowy wskazał na zagrożenia związane z prowadzoną przez spółkę działalnością, które stanowią ryzyka związane z działalnością spółek zależnych, a nie dłużnika. Spółki zależne nie są zaś dłużnikiem, wobec którego prowadzone jest niniejsze postępowanie.

Ponadto, w ocenie sądu, analiza złożonego wniosku o zatwierdzenie układu, jak również analiza pisma mniejszościowego akcjonariusza, który nie uczestniczył w procedurze głosowaniu, nie został ujęty jako wierzyciel, nie miał możliwości oddania głosu czy złożenia zastrzeżeń do układu (a które to pismo sąd z urzędu wziął pod uwagę przy wydawaniu postanowienia) prowadzi do wniosku, że dłużnik poprzez zawarcie układu z dwoma wierzycielami, chce ominąć przepisy ustawy Kodeks spółek handlowych. Sąd zauważył, że w spółce toczy się spór korporacyjny, który nie doprowadził do konwersji zobowiązań na akcje spółki, ponieważ nie wyraża na to zgody akcjonariusz mniejszościowy. Akcjonariusz ten został pominięty w spisie, a przecież układ obejmuje wszystkich wierzycieli. Z uwagi na zabezpieczenia zawarte w statucie spółki zgoda akcjonariusza mniejszościowego jest wymagana do dokonania skutecznego podwyższenia kapitału zakładowego i tym samym zmian w strukturze akcjonariatu. Z modelu biznesowego przyjętego przez dłużnika wynika, że środki z pożyczek są inwestowane w spółki zależne prowadzące działalność operacyjną w ramach spółki kapitałowej. Oznacza to, że przyjęcie układu doprowadzi do umorzenia części zobowiązań spółki z tytułu zainwestowanych u dłużnika środków przez podmioty powiązane z jego akcjonariuszem większościovym (z uwagi na ustaloną wysokość ceny emisyjnej akcji) i z uwagi na sposób restrukturyzacji (konwersję zobowiązań na akcje spółki) na faktyczną zmianę w składzie akcjonariatu. Z uwagi na toczący się w spółce spór korporacyjny pomiędzy akcjonariuszami, którzy zainwestowali w rozwój grupy holdingowej i z uwagi na zabezpieczenia zawarte w statucie spółki, akcjonariusze nie są w stanie ustalić wspólnej strategii dalszego prowadzenia działalności opartej o inwestowanie środków przez określone podmioty, które z tego tytułu mają zapewniony odpowiedni stopień zaangażowania w inwestycję jaką jest grupa kapitałowa. Złożenie wniosku restrukturyzacyjnego przez członka zarządu związanego z jedną ze stron toczącego się sporu, zapewni spółce możliwość dokonania konwersji wierzytelności na akcje przy pominięciu przepisów kodeksu spółek handlowych oraz postanowień statutowych i tym samym odsunięcie od podjęcia takiej decyzji przez akcjonariusza mniejszościowego. Wynika z tego, że celem restrukturyzacji dłużnika jest sanowanie decyzji inwestycyjnych i zwiększenie zaangażowania jednego z akcjonariuszy, a nie uniknięcie upadłości spółki.

Sąd rejonowy nadmieniał, że stwierdzenie przyjęcia układu doprowadzi do zwiększenia zaangażowania w spółkę po stronie spółek powiązanych z jednym z akcjonariuszy dłużnika. Przyjęty model biznesowy zakłada dalsze zaciąganie przez dłużnika zobowiązań, a środki uzyskane w ten sposób będą angażowane w działalność prowadzoną przez spółki zależne. Przyjęte przez spółkę środki restrukturyzacyjne nie doprowadzą zatem do zażegnania zagrożenia niewypłacalności, a jedynie do dalszej możliwości zarządzania spółkami powiązanymi poprzez finansowanie długiem. Zmianie ulegnie zatem skład akcjonariatu i możliwość zwiększenia zaangażowania w inwestycję jaką jest

grupa holdingowa przez akcjonariusza większościowego i podmioty z nim powiązane. Taka sytuacja nie tylko jest sprzeczna z celem prowadzenia postępowania restrukturyzacyjnego, ale nosi także znamiona nadużycia prawa jakim jest możliwość skorzystania przez dłużnika z możliwości przewidzianych ustawą prawo restrukturyzacyjne. Zatem taki układ jako sprzeczny z prawem nie powinien zostać zatwierdzony.

W ocenie sądu same propozycje układowe są sprzeczne z prawem, bowiem kwota podwyższenia kapitału zakładowego została określona za pomocą widełek, co pozostawia de facto możliwość różnych rozstrzygnięć i to już bez jakiegokolwiek nadzoru ani przez akcjonariuszy ani przez wierzycieli. W taki kształcie zatem układ nie nadaje się do wykonania jako sprzeczny z prawem. Taki kształt układu nie zostanie skutecznie przyjęty w Krajowym Rejestrze Sądowym. Ponadto wskazana poprzez propozycje układowe zmiana w kapitale spowoduje utratę przez akcjonariusza mniejszościowego możliwości powoływania członka Rady Nadzorczej. Tym samym w drodze przyjęcia układu, zostanie on pozbawiony swoich praw.

Zdaniem sądu powyższe okoliczności skutkują uznaniem, że układ jest sprzeczny z prawem i zasadami współzycia społecznego i jako taki nie może zostać zatwierdzony.

Dłużnik wniósł zażalenie na powyższe postanowienie zaskarżając je w całości, wnosząc o jego uchylenie w całości i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie jego zmianę i zatwierdzenie układu. Zaskarżonemu postanowieniu zarzucił:

1. w ramach zarzutów naruszenia przepisów postępowania:

a. nieważność postępowania określoną w art. 379 pkt 5 k.p.c. w zw. z art. 209 pr. rest. polegającą na oparciu rozstrzygnięcia o treść dokumentu znanego sądowi z urzędu - pismo (...) S.A. z dnia 27 września 2021 r. nieznanego wnioskodawcy, co do którego ani wnioskodawca ani nadzorca układu, ani pozostali uczestnicy nie mogli się ustosunkować, w szczególności treści tej zaprzeczyć ani złożyć odpowiednich wniosków dowodowych w celu obrony swych praw w postępowaniu;

b. naruszenie art. 130 § 3 k.p.c. w zw. z art. 130 §1 k.p.c. w zw. z art. 209 pr. rest. polegające na wydaniu skarżonego postanowienia w warunkach, gdy wierzyciel znajdował się w terminie otwartym na uzupełnienie braków formalnych wniosku;

c. naruszenie art. 233 §1 k.p.c. w zw. z art. 209 pr. rest., polegające na:

i. dokonaniu błędnych ustaleń faktycznych, to jest błędne ustalenie, że:

1. (...) S.A. jest wierzycielem wnioskodawcy w sytuacji, gdy nie przysługują jej żadne wierzytelności wobec wnioskodawcy;

2. akcjonariusze nie są w stanie ustalić wspólnej strategii dalszego prowadzenia działalności wnioskodawcy, podczas gdy akcjonariusze 27 stycznia 2020 r. jednomyślnie zaakceptowali wieloletni plan finansowy wnioskodawcy, który zakładał konieczność ponoszenia znacznie większych nakładów finansowych na działalność grupy wnioskodawcy, niż pierwotnie zakładane w Warunkowej Umowie Inwestycyjnej z 6 marca 2019 r., a wyłącznym celem obstrukcji po stronie (...) S.A. jest chęć wynegocjowania lepszych warunków w relacjach z drugim akcjonariuszem, w tym uzyskanie możliwości przejęcia wnioskodawcy w całości;

3. układ zmierza do ominięcia przepisów ustawy Kodeks spółek handlowych, a nie uniknięcie upadłości spółki tylko na tej podstawie, że akcjonariusz (...) S.A. nie mógł się sprzeciwić konwersji zobowiązań na akcje, a nie uczestniczył w procedurze głosowania, nie został ujęty jako wierzyciel i nie miał możliwości oddania głosu czy złożenia zastrzeżeń do układu, w gdy kodeks spółek handlowych nie wymaga w spółce akcyjnej dla podwyższenia kapitału zakładowego z wyłączeniem prawa poboru akcjonariuszy zgody wszystkich akcjonariuszy oraz gdy (...) S.A. działa na szkodę wnioskodawcy, blokując każde finansowanie wnioskodawcy i prowadzenie działalności przez grupę wnioskodawcy,

a wyłącznym celem obstrukcji przy próbach podwyższenia kapitału zakładowego jest chęć wynegocjowania lepszych warunków w relacjach z drugim akcjonariuszem, w tym uzyskanie możliwości przejęcia wnioskodawcy w całości;

4. układ zmierza do pokrzywdzenia (...) S.A., a nie uniknięcie upadłości spółki w sytuacji, gdy to (...) S.A. działa na szkodę wnioskodawcy, blokując finansowanie wnioskodawcy i prowadzenie działalności przez grupę wnioskodawcy, a wyłącznym celem obstrukcji jest chęć wynegocjowania lepszych warunków w relacjach z drugim akcjonariuszem, w tym uzyskanie możliwości przejęcia wnioskodawcy w całości;

5. celem restrukturyzacji jest sanowanie decyzji inwestycyjnych i zwiększenie zaangażowania jednego z akcjonariuszy, a nie uniknięcie upadłości spółki, w sytuacji, gdy wieloletnia strategia wnioskodawcy wymagająca znacznych nakładów została jednowyślnie zaakceptowana przez obu akcjonariuszy, gdy mimo to (...) S.A. działa na szkodę wnioskodawcy, blokując każde finansowanie wnioskodawcy i prowadzenie działalności przez grupę wnioskodawcy, a celem obstrukcji ze strony (...) S.A. jest chęć wynegocjowania lepszych warunków w relacjach z drugim akcjonariuszem, w tym uzyskanie możliwości przejęcia wnioskodawcy w całości;

6. środki restrukturyzacyjne nie doprowadzą do zażegnania zagrożenia niewypłacalności, a jedynie do dalszej możliwości zarządzania spółkami powiązаныmi poprzez finansowania długiem, pomimo że układ zakłada całkowitą konwersję wszystkich wierzytelności objętych układem, a w przypadku zatwierdzenia układu wnioskodawca uzyska możliwość zaciągania długu, z terminem spłaty adekwatnym do spodziewanego czasu uzyskania rentowności, na warunkach rynkowych, co przed zatwierdzeniem układu jest niemożliwe z uwagi na obstrukcję ze strony (...) S.A., której jedynym celem jest chęć wynegocjowania lepszych warunków w relacjach z drugim akcjonariuszem, w tym uzyskanie możliwości przejęcia wnioskodawcy w całości;

7. w wyniku układu nastąpi pokrzywdzenie akcjonariusza (...) S.A., w sytuacji, gdy sąd ustalił, że wnioskodawca jest co najmniej zagrożony niewypłacalnością natomiast nie ustalił w ogóle porównania sytuacji akcjonariusza (...) S.A. i drugiego akcjonariusza wnioskodawcy, oraz samego wnioskodawcy, w sytuacji gdy doszłoby do zatwierdzenia układu, z sytuacją akcjonariusza (...) S.A. i drugiego akcjonariusza wnioskodawcy, oraz samego wnioskodawcy, w sytuacji odmowy zatwierdzenia układu i konieczności ogłoszenia upadłości wnioskodawcy;

ii. nieustaleniu następujących okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy:

1. nieustalenie, że (...) S.A. była świadoma i akceptowała fakt, że wydatki grupy wnioskodawcy będą dużo wyższe niż pierwotnie zakładane w Warunkowej Umowie Inwestycyjnej z 6 marca 2019 r.;

2. nieustalenie, że (...) S.A. zaakceptowała wieloletni plan finansowy wnioskodawcy, który zakładał konieczność ponoszenia znacznie większych nakładów finansowych przez wnioskodawcę, niż pierwotnie zakładane w Warunkowej Umowie Inwestycyjnej z 6 marca 2019 r.;

3. nieustalenie, że (...) S.A. poprzez obu swoich przedstawicieli w Radzie Nadzorczej wnioskodawcy, w tym w osobie prezesa zarządu (...) S.A. zagłosowała za przyjęciem budżetu na rok 2020, sporządzonego w oparciu o zaakceptowany wieloletni plan finansowy wnioskodawcy;

4. nieustalenie, że (...) S.A. próbowała w kwietniu 2020 r. blokować dostarczenie wnioskodawcy przez (...) pożyczki w kwocie 20.000.000 zł, pomimo iż możliwość udzielenia wnioskodawcy pożyczki w takiej wysokości została wprost dopuszczona w Warunkowej Umowie Inwestycyjnej z 6 marca 2019 r.;

5. nieustalenie, że (...) S.A. w dniu 9 grudnia 2020 r. zablokowała możliwość udzielenia pożyczki wnioskodawcy przez (...) w kwocie 56.000.000 zł;

6. nieustalenie, że (...) S.A. w dniu 9 grudnia 2020 r. zablokowała możliwość udzielenia pożyczki wnioskodawcy przez (...) w kwocie 56.000.000 zł, w wyniku czego wnioskodawca musiał uzyskać pożyczkę od podmiotu trzeciego ((...));

7. nieustalenie, że (...) S.A. w dniu 2 kwietnia 2021 r. zablokowała możliwość podwyższenia kapitału zakładowego wnioskodawcy, z zachowaniem prawa poboru obu akcjonariuszy;
8. nieustalenie, że (...) S.A. w dniu 31 maja 2021 r. zablokowała możliwość emisji obligacji przez wnioskodawcę lub udzielenia wnioskodawcy dalszych pożyczek przez (...);
9. nieustalenie, że (...) S.A. w dniu 18 czerwca 2021 r. zablokowała możliwość podwyższenia kapitału zakładowego wnioskodawcy o kwotę 88 mln zł, z zachowaniem prawa poboru obu akcjonariuszy;
10. nieustalenie przyczyn sporu pomiędzy akcjonariuszami wnioskodawcy, którego efektem jest brak możliwości pozyskania finansowania przez wnioskodawcę w celu uniknięcia niewypłacalności, a którego przyczyną jest chęć wynegocjowania przez (...) S.A. lepszych warunków w relacjach z drugim akcjonariuszem wnioskodawcy, w tym uzyskanie możliwości przejęcia wnioskodawcy w całości;
11. nieustalenie rzeczywistych stosunków w spółce pomiędzy akcjonariuszami oraz akcjonariuszami a spółką
12. brak ustalenia motywów jakimi kierują się akcjonariusze i ich rzeczywistej woli i intencji;
13. brak ustalenia motywów, jakimi kieruje się spółka;
14. sytuacji wnioskodawcy i jego akcjonariuszy, w tym (...) S.A., w sytuacji odmowy zatwierdzenia układu i konieczności ogłoszenia upadłości wnioskodawcy;
15. brak ustalenia, jakie zasady współżycia społecznego naruszy układ.

(...). naruszeniu zasady swobodnej oceny dowodów poprzez:

1. dowolną ocenę materiału dowodowego, polegającą na oparciu się przy tej ocenie wyłącznie na twierdzeniach co do faktów jednego podmiotu, nie będącego nawet uczestnikiem postępowania, bez poddania weryfikacji tych twierdzeń w toku postępowania restrukturyzacyjnego, w tym bez umożliwienia zajęcia stanowiska wnioskodawcy co do materiału dowodowego;
2. oparcie się przy gromadzeniu i ocenie stanu faktycznego sprawy bezkrytycznie na twierdzeniach co do faktów podmiotu, pomimo ustalenia przez sąd iż jest on w sporze z akcjonariuszem większościowym oraz ma interes w zablokowaniu restrukturyzacji wnioskodawcy, bez wysłuchania stanowiska wnioskodawcy;
3. naruszenie zasad logicznego rozumowania poprzez sformułowanie wykluczających się tez i ocen, przede wszystkim, że z jednej strony wnioskodawca znajduje się co najmniej w sytuacji grożącej niewypłacalności, z drugiej, że przyjęte przez wnioskodawcę środki restrukturyzacyjne nie doprowadzą do zażegnania zagrożenia niewypłacalności, pomimo, że układ zakłada całkowitą konwersję wszystkich wierzytelności objętych układem;

2. w ramach zarzutów naruszenia prawa materialnego:

- a. naruszenie art. 165 ust. 1 w zw. z art. 213 ust. 1 pkt 12 pr. rest. poprzez ich niewłaściwe zastosowanie oraz naruszenie art. 60 k.c., art. 781 § 1 i 2 k.c. oraz art. 25 ust. 2 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 910/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie identyfikacji elektronicznej i usług zaufania w odniesieniu do transakcji elektronicznych na rynku wewnętrznym oraz uchylającego dyrektywę 1999/93/WE (dalej „Rozporządzenie 910/2014”) poprzez ich błędne niezastosowanie, w wyniku wadliwego, dowolnego uznania przez sąd, że przepisy prawa restrukturyzacyjnego wymagają własnoręcznego podpisu wierzyciela na karcie do głosowania oraz błędnego uznania, iż podpisanie karty do głosowania w postępowaniu restrukturyzacyjnym podpisem elektronicznym jest niedopuszczalne, co skutkowało niezasadną odmową zatwierdzenia układu przez sąd pierwszej instancji;

b. naruszenie art. 165 ust. 1 pr. rest. oraz art. 3 ust. 1 i 2 pkt 1 i 2 i art. 4 ust. 1 pkt 1 i 2 pr. rest. poprzez niewłaściwe zastosowanie polegające na uznaniu, że skoro dłużnik nie prowadzi działalności operacyjnej, nie świadczy usług ani nie oferuje produktów na rzecz podmiotów trzecich, lecz działa „w charakterze spółki holdingowej”, to nie może podlegać restrukturyzacji, co skutkowało bezzasadną odmową zatwierdzenia układu przez sąd pierwszej instancji, podczas gdy dłużnik prowadzi działalność gospodarczą w rozumieniu art. 431 k.c. i jako przedsiębiorca posiada zdolność restrukturyzacyjną umożliwiającą skorzystanie z postępowania o zatwierdzenie układu, zaś odmowa mu tego prawa stanowi przejaw dyskryminacji;

c. naruszenie art. 165 ust. 1 pr. rest. poprzez niewłaściwe zastosowanie polegające na:

i. arbitralnym przyjęciu, że dłużnik przez zawarcie układu z wierzycielami, chce ominąć przepisy kodeksu spółek handlowych oraz postanowienia Statutu dłużnika, a to ze względu na toczący się spór korporacyjny pomiędzy akcjonariuszami dłużnika co do podwyższenia kapitału zakładowego i konwersji zobowiązań dłużnika na akcje, podczas gdy z przepisów prawa restrukturyzacyjnego, kodeksu spółek handlowych ani postanowień statutu nie wynika norma prawna zakazująca podwyższenia kapitału zakładowego poprzez konwersję zobowiązań spółki na akcje, w tym w trybie przewidzianym przepisami prawa restrukturyzacyjnego, sąd pierwszej instancji na taki przepis nie wskazał w uzasadnieniu zaskarżonego postanowienia, a nadto istnienie sporu korporacyjnego nie eliminuje możliwości skorzystania przez spółkę z postępowania o zatwierdzenie układu w celu uniknięcia ogłoszenia upadłości, co naruszało również: art. 65 § 2 k.c. poprzez pominięcie § 11 ust. 1 zd. 2 i ust. 3 statutu dłużnika, który zezwala na podwyższenie kapitału zakładowego nawet bez zgody jednego z akcjonariuszy oraz art. 6 ust. 1 w zw. z art. 156 ust. 1 pkt 4 pr. rest. które umożliwiają dłużnikowi zagrożonemu niewypłacalnością restrukturyzację zobowiązań poprzez ich konwersję na akcje, które to naruszenia skutkowały bezzasadną odmową zatwierdzenia układu;

ii. arbitralnym przyjęciu, że zawarcie układu jest sprzeczne z zasadami współzycia społecznego, stanowi nadużycie prawa, ponieważ jego celem nie jest uniknięcie upadłości, lecz doprowadzenie do zmiany struktury akcjonariatu oraz że układ zmierza do pokrzywdzenia wierzycieli, podczas gdy z art. 165 ust. 1 pr. rest. nie wynika kognicja sądu do badania zgodności układu z zasadami współzycia społecznego, w tym także w kontekście nadużycia prawa, lecz do badania zgodności układu z przepisami prawa (normami bezwzględnie wiążącymi wynikającymi z przepisu ustawy), a poza tym, wbrew stanowisku sądu pierwszej instancji, celem układu jest restrukturyzacja zobowiązań dłużnika i uniknięcie konieczności ogłoszenia upadłości, co naruszało również art. 5 k.c. oraz art. 165 ust. 2 pr. rest. poprzez ich niezasadne zastosowanie, które to naruszenia skutkowały bezzasadną odmową zatwierdzenia układu;

(...). arbitralnym i oczywiście błędnym przyjęciu, że układ narusza prawo, albowiem przewiduje tzw. widelkowe podwyższenie kapitału zakładowego, pozostawiając możliwość różnych rozstrzygnięć i to już bez jakiegokolwiek nadzoru akcjonariuszy lub wierzycieli, podczas gdy taki sposób podwyższenia kapitału zakładowego jest dopuszczalny w świetle art. 310 § 2 k.s.h. w zw. z art. 431 § 7 k.s.h. i nie jest wyłączony przez prawo restrukturyzacyjne ani nie uniemożliwia wykonania układu, które to naruszenia skutkowały bezzasadną odmową zatwierdzenia układu;

d. naruszenie art. 76 ust. 1 w zw. z art. 65 ust. 2 pr. rest. poprzez niewłaściwe zastosowanie wskutek błędnego przyjęcia, że w spisie wierzytelności dłużnika należało uwzględnić również akcjonariusza dłużnika - spółkę (...) S.A., podczas gdy według stanu na dzień układowy, ale również i później, spółce tej nie przysługują wobec dłużnika jakiegokolwiek wierzytelności osobiste, co w świetle przytoczonych przepisów wyklucza możliwość uwzględnienia tej spółki w spisie wierzytelności, które to naruszenia skutkowały bezzasadną odmową zatwierdzenia układu.

Dłużnik do zażalenia dołączył liczne dokumenty domagając się ich przeprowadzenia jako dowodów (k.254v-255), nadto wnosił o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z przesłuchania w charakterze świadków: M. L. oraz J. O..

Zażalenie na postanowienie sądu rejonowego wniósł także wierzyciel (...) również zaskarżając orzeczenie w całości. Wierzyciel zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1. naruszenie art. 379 pkt 5 k.p.c. w zw. z art. 209 pr. rest. polegającą na pozbawieniu uczestników postępowania możliwości obrony swoich praw, poprzez oparcie rozstrzygnięcia o argumentację wynikającą z pisma spółki (...) S.A. z dnia 27.09.2021 r., którego odpis nie został doręczony wnioskodawcom ani nie została im zapewniona możliwość ustosunkowania się do twierdzeń podniesionych w ww. piśmie, w szczególności poprzez złożenie odpowiednich wniosków dowodowych w celu obrony swych praw w postępowaniu, co w konsekwencji doprowadziło do wydania zaskarżonego postanowienia w warunkach nieważności postępowania;

2. naruszenie art. 165 ust. 1 pr. rest. w zw. z art. 78⁽¹⁾ § 1 i § 2 k.c. w zw. z art. 25 ust. 1 i 2 Rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 910/2014 z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie identyfikacji elektronicznej i usług zaufania w odniesieniu do transakcji elektronicznych na rynku wewnętrznym oraz uchylające dyrektywę 1999/93/WE (dalej: „Rozporządzenie 910/2014”), w zw. z art. 213 ust. 1 pkt 12 pr. rest. poprzez błędna wykładnię i w konsekwencji niewłaściwe zastosowanie polegające na nieprawidłowym przyjęciu, iż art. 213 ust. 1 pkt 12 pr. rest. wymaga złożenia przez głosującego wierzyciela (pełnomocnika) własnoręcznego podpisu na karcie do głosowania i w konsekwencji stwierdzenie, że układ narusza prawo a karta do głosowania złożona przez wierzyciela (...) jest nieważna ponieważ podpis pełnomocnika został złożony jedynie w formie elektronicznej, w sytuacji gdy złożenie oświadczenia w postaci elektronicznej i opatrzenie go kwalifikowanym podpisem elektronicznym jest równoważne z oświadczeniem woli złożonym w formie pisemnej (art. 78⁽¹⁾ k.c.), a przepisy prawa restrukturyzacyjnego nie ograniczają zastosowania tej zasady w postępowaniu o zatwierdzenie układu (w każdym razie forma elektroniczna jest dopuszczalna na mocy Rozporządzenia 910/2014), a zatem karta do głosowania opatrzona przez pełnomocnika wierzyciela (...) kwalifikowanym podpisem elektronicznym pozostaje skuteczna;

3. naruszenie art. 165 ust. 1 zw. z art. 156 ust. 1 pkt 4 i ust. 5 pkt 1 i 2 pr. rest. w zw. z art. 310 § 2 i 4 w zw. art. 431 § 7 k.s.h. poprzez błędną wykładnię i w konsekwencji niewłaściwe zastosowanie polegające na nieprawidłowym uznaniu, że propozycje układowe przewidujące konwersję wierzytelności na akcje nie mogą zakładać tzw. widelkowego podwyższenia kapitału zakładowego, w sytuacji gdy powołane przepisy prawa restrukturyzacyjnego nie sprzeciwiają się temu, a konstrukcja ta jest dozwolona w kodeksie spółek handlowych;

4. naruszenie art. 165 ust. 1 pr. rest. w zw. z art. 3 ust. 1 i art. 156 ust. 1 pkt 4 i art. 169 ust. 3 pr. rest. poprzez błędne uznanie za sprzeczny z prawem układ przewidujący konwersję wierzytelności na akcje dłużnika w sposób prowadzący do zwiększenia zaangażowania kapitałowego określonych podmiotów (powiązanych z jednym z akcjonariuszy) kosztem dotychczasowych innych akcjonariuszy, w sytuacji gdy ustawodawca tego rodzaju ewentualności nie wyklucza, a z istoty procesu konwersji wierzytelności na udziały wynika, iż dotychczasowi akcjonariusze mogą utracić przewagę korporacyjną w spółce;

5. naruszenie art. 165 ust. 1 pr. rest. w zw. z art. 3 ust. 1 i art. 4 ust. 1 pkt 1 pr. rest. poprzez błędne uznanie za sprzeczny z prawem układ nie przewidujący innych środków restrukturyzacyjnych oprócz redukcji poziomu zobowiązań oraz gdy dłużnik nie prowadzi działalności operacyjnej a jedynie finansuje działalność spółek zależnych w sytuacji, gdy brak jest podstaw do przyjęcia, aby tego rodzaju okoliczności wykluczały możliwość zawarcia układu.

W oparciu o powyższe zarzuty wierzyciel wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości oraz przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez sąd pierwszej instancji, względnie o zmianę zaskarżonego postanowienia i orzeczenie o zatwierdzeniu układu w przyjętego w postępowaniu o zatwierdzenie układu (...) spółka akcyjna z siedzibą w W..

Wierzyciel (...) również wniósł zażalenie na orzeczenie sądu rejonowego. Zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

1. naruszenie art. 379 pkt 5 w zw. z art. 205⁵ k.p.c. w zw. z art. 209 pr. rest. poprzez naruszenie prawa dłużnika do obrony swoich praw w niniejszej sprawie i wydanie przedwczesnego rozstrzygnięcia poprzez odmówienie prawa dłużnikowi do zgłoszenia w toku postępowania wniosków dowodowych oraz twierdzeń w związku z przyjęciem do akt sprawy pisma akcjonariusza dłużnika datowanego na dzień 27 września 2021 r., co skutkowało przyjęciem stanowiska wyrażonego w tym piśmie na poczet materiału dowodowego i oparciu na nim wydanego postanowienia

i uniemożliwieniem dłużnikowi wypowiedzenia się co do zgłoszonych dowodów i twierdzeń przed wydaniem postanowienia;

2. naruszenie art. 327¹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. w zw. z art. 209 pr. rest. poprzez sporządzenie uzasadnienia do postanowienia bez pełnego wyjaśnienia podstawy faktycznej i prawnej rozstrzygnięcia zawartego w postanowieniu w zakresie dotyczącym zaistnienia przesłanki rażącego pokrzywdzenia wierzycieli dłużnika oraz niewyjaśnienia, z jakimi zasadami współzycia społecznego oraz przepisami prawa układ byłby niezgodny w przypadku jego zatwierdzenia przez sąd pierwszej instancji;

3. naruszenia art. 232 k.p.c. w zw. z art. 209 pr. rest. w sytuacji, gdy po wpływie pisma z dnia 27 września 2021 r. skierowanego przez akcjonariusza dłużnika niebędącego jego wierzycielem w sprawie trwającego konfliktu pomiędzy akcjonariuszami sąd pierwszej instancji nie wezwał z urzędu dłużnika lub wierzyciela do zajęcia stanowiska w sprawie i nie umożliwił mu udzielenia na nie odpowiedzi i uzupełnienia materiału dowodowego w celu potwierdzenia faktów wskazanych w ww. piśmie spółki (...) S.A. z siedzibą w W.;

4. naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 209 pr. rest. poprzez dokonania ustaleń faktycznych w sprawie bez wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego i bezzasadne przyjęcie, że wszystkie twierdzenia akcjonariusza dłużnika nieuczestniczącego w niniejszym postępowaniu ((...) S.A. z siedzibą w W.) dotyczące okoliczności, motywów i skutków prowadzonego postępowania restrukturyzacyjnego przez dłużnika są zgodne z twierdzeniami wyrażonymi przez akcjonariusza w piśmie z dnia 27 września 2021 r., co skutkowało błędnym przyjęciem, że wniosek złożony przez dłużnika prowadzi do rażącego pokrzywdzenia wierzycieli dłużnika narusza przepisy prawa oraz zasady współzycia społecznego, a przyjęcie układu nie powoduje poprawy sytuacji finansowej dłużnika oraz nie przyczyni się do umożliwienia mu pozyskania nowego finansowania w przyszłości do czasu osiągnięcia finansowej niezależności od dotychczasowych źródeł finansowania, co skutkowało nie dokonaniem prawidłowych ustaleń faktycznych w sprawie i w konsekwencji odmową zatwierdzenia układu;

5. naruszenie art. 78⁽¹⁾ § 2 k.c. poprzez jego niezastosowanie w niniejszej sprawie i przyjęcie, że podpis elektroniczny złożony przez wierzyciela dłużnika ((...)) nie spełnia wymogów określonych w art. 213 ust. 1 pkt 12 pr. rest. pomimo tego, że kwalifikowany podpis elektroniczny, z którego skorzystał wierzyciel uczestniczący w postępowaniu, został ustawowo zrównany z podpisem własnoręcznym;

6. naruszenie art. 5 k.c. w zw. z art. 165 ust. 1 pr. rest. poprzez brak wskazania do naruszenia, jakich zasad współzycia społecznego miałyby dojść w przypadku zatwierdzenia przez sąd układu dłużnika, a jedynie oparcie się na ww. przesłance bez należytego uzasadnienia;

7. naruszenie art. 165 ust. 2 pr. rest. poprzez przyjęcie, że warunki układu są rażąco krzywdzące dla wierzycieli dłużnika, którzy głosowali przeciw układowi i zgłosili zastrzeżenia, podczas gdy żaden z wierzycieli dłużnika na dzień oddawania głosów za układem lub na dzień orzekania w niniejszej sprawie nie zgłosił sprzeciwu przeciwko układowi, głosował przeciwko układowi lub zgłosił zastrzeżenia;

8. naruszenie art. 213 ust. 1 pkt 12 w zw. z art. 213 ust. 3 pr. rest. poprzez uznanie, że karta podpisana przez wierzyciela dłużnika ((...)) jest nieważna z uwagi niezłożenie przez wierzyciela własnoręcznego podpisu pod tą kartą do głosowania, podczas gdy podpis elektroniczny złożony przez pełnomocnika wierzyciela spełnia wymóg złożenia podpisu przez wierzyciela lub jego pełnomocnika pod kartą do głosowania nad układem;

9. naruszenie art. 221 ust. 1 pr. rest. w zw. z art. 130 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie w niniejszej sprawie i niewezwanie dłużnika do uzupełnienia braków formalnych wniosku, co do których sąd pierwszej instancji wypowiedział się w uzasadnieniu do wydanego postanowienia i co do których powinien wezwać dłużnika do ich uzupełnienia przed wydaniem merytorycznego rozstrzygnięcia w sprawie;

10. naruszenie art. 156 ust. 6 pr. rest. poprzez przyjęcie, że zaproponowane przez dłużnika warunki układu nie spełniają wszystkich wymogów stawianych przez prawo restrukturyzacyjne, podczas gdy warunki wskazane w

układzie pozwalają na jego faktyczną realizację w przypadku zatwierdzenia układu przy uwzględnieniu powszechnie obowiązujących przepisów prawa (Kodeks spółek handlowych) regulujących tryby przeprowadzania podwyższenia kapitału zakładowego w spółce akcyjnej;

11. naruszenie art. 4 ust. 1 pkt 1 i 2 pr. rest. poprzez przyjęcie, że w przypadku dłużnika jako podmiotu prowadzącego działalność gospodarczą w zakresie działalności holdingów finansowych (PKD 64.20.Z) nie jest możliwe przeprowadzenie postępowania w niniejszej sprawie z uwagi na nieprzewodzenie przez dłużnika operacyjnej działalności gospodarczej.

Wierzyciel wniósł o:

1) uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości i przekazanie go do sądu pierwszej instancji w celu ponownego rozpoznania sprawy i wydania rozstrzygnięcia polegającego na zatwierdzeniu zgodnie z wnioskiem układu;

2) w przypadku, gdy sąd rozpoznający zażalenie nie przychylił się do wniosku zażalenia sformułowanego w pkt 1 powyżej, wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia w ten sposób, że sąd odwoławczy dokona zatwierdzenia układu zaproponowanego przez dłużnika zgodnie ze złożonym wnioskiem.

Z ostrożności procesowej wierzyciel złożył w zażaleniu liczne wnioski dowodowe (k.480-481), a nadto wniósł o rozpoznanie zażalenia na rozprawie.

Wierzyciel(...) siedzibą w P. również wniósł zażalenie na orzeczenie sądu rejonowego wnosząc o jego zmianę poprzez zatwierdzenie układu. Zaskarżonemu postanowieniu zarzucił naruszenie przepisów postępowania, które miało istotny wpływ na wynik sprawy, gdyż przyczyniło się do podjęcia przez sąd meriti decyzji o odmowie zatwierdzenia układu, podczas gdyby błędów proceduralnych opisanych w poniższych zarzutach nie popełniono, wówczas zapadłoby postanowienie o zatwierdzeniu układu, tj.:

1. naruszenie art. 233 § 1 k.p.c.5 w zw. z art. 209 pr.rest. poprzez dokonanie niezgodnej z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oceny materiału dowodowego, w tym złożonego do akt planu restrukturyzacyjnego, polegającej na kontrfaktycznym przyjęciu, że propozycje układowe przewidujące konwersję długu na akcje w kapitale akcyjnym dłużnika nie doprowadzą do uniknięcia konieczności ogłoszenia upadłości dłużnika, mimo że – co oczywiste – wskutek przyjęcia układu zobowiązania (...) S.A. całkowicie wygasną, a w związku z tym dłużnik nie będzie niewypłacalny w rozumieniu art. 11 pr. upadł., a to z kolei umożliwi mu uniknięcia ogłoszenia upadłości i zagwarantuje dalsze funkcjonowanie na rynku jako spółki prowadzącej działalność holdingową;

2. naruszenie art. 232 w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 209 pr. rest. poprzez dopuszczenie dowodu z pisma (...) S.A., pomimo że dowód ten, przedstawiający jedynie prywatne twierdzenia osoby trzeciej niebędącej uczestnikiem postępowania restrukturyzacyjnego, nie ma jakiegokolwiek znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, co w konsekwencji doprowadziło do naruszenia art. 233 k.p.c. w zw. z art. 209 pr. rest. w postaci błędnego ustalenia stanu faktycznego, polegającego na nieprawidłowym przyjęciu, że (i) postępowanie restrukturyzacyjne dłużnika zmierza nie do restrukturyzacji zobowiązań spółki i uniknięcia konieczności ogłoszenia upadłości, lecz do rozwiązania sporu korporacyjnego, (ii) (...) S.A. przysługuje wierzytelność osobista względem dłużnika i tym samym powinna być objęta układem i mieć możliwość wnieść zastrzeżenia do układu oraz (iii) nadanie wyższej mocy dowodowej twierdzeniom podmiotu niebędącego uczestnikiem postępowania, a zdeprecjonowanie twierdzeń zawartych we wniosku o zatwierdzenie układu, sprawozdaniu nadzorca układu oraz oświadczeniach woli wierzycieli objętych układem;

3. art. 221 ust. 1 w zw. z art. 219 ust. 2 pkt 1 pr. rest. w zw. z art. 130 § 1 k.p.c. poprzez niewezwanie dłużnika do uzupełnienia braków formalnych wniosku o zatwierdzenie układu w postaci przedłożenia oryginału a nie kopi karty do głosowania (...), co doprowadziło do niezgodnego z rzeczywistym stanem faktycznym i prawnym przyjęcia, że układ (...) S.A. nie został przyjęty;

ponadto, naruszenie prawa materialnego, tj.:

4. art. 212 w zw. z art. 213 ust. 1 pkt 12 pr. rest. w zw. z art. 78¹ § 2 oraz 60 k.c., poprzez ich błędną wykładnię, polegającą na nieprawidłowym przyjęciu, że wierzyciel lub jego pełnomocnik nie może złożyć oświadczenia woli w przedmiocie głosowania nad układem w formie elektronicznej i opatrzyć karty do głosowania kwalifikowanym podpisem elektronicznym, lecz zawsze kartę musi opatrzyć własnoręcznym podpisem złożonym na materialnym nośniku informacji (np. na papierze), podczas gdy żaden przepis prawa restrukturyzacyjnego ani innego aktu normatywnego nie wprowadza wymogu „własnoręczności podpisu” pod kartą do głosowania, lecz wyłącznie zastrzega dla ważności oświadczenia woli wierzyciela formę pisemną, co znajduje swój normatywny wyraz w treści pkt 12 ust. 1 art. 213 pr. rest., który brzmi: „podpis wierzyciela, osób uprawnionych do jego reprezentowania albo podpis jego pełnomocnika”, a w konsekwencji przyjąć należy, że skoro prawo restrukturyzacyjne nie reguluje odrębnie formy przewidzianej dla oświadczeń woli i wiedzy, to zastosowanie znajdują przepisy ogólne prawa cywilnego, zgodnie z którymi oświadczenie woli złożone w postaci elektronicznej i opatrzone kwalifikowanym podpisem elektronicznym jest zrównane w skutkach prawnych z oświadczeniem woli wyrażonym w formie pisemnej (art. 78¹ § 2 k.c.);

5. art. 165 ust. 1 w zw. z art. 156 ust. 1 pkt 4 pr. rest. pr. rest. poprzez ich błędną wykładnię polegającą na nieprawidłowym przyjęciu, że układ, w ramach którego dojdzie do konwersji długu na akcje w kapitale zakładowym dłużnika, jest układem sprzecznym z prawem i zasadami współzycia społecznego, ponieważ nie respektuje interesów mniejszościowego akcjonariusza i dąży do jego pokrzywdzenia, gdyż ten w wyniku zatwierdzenia i wykonania układu utraci uprawnienie do powoływania członka rady nadzorczej, podczas gdy ustawa prawo restrukturyzacyjne nie wprowadza żadnych ograniczeń w konstruowaniu propozycji układowych zmierzających do zawarcia tzw. układu konwersyjnego w kontekście statusu prawnego właścicieli dłużnika, w szczególności nie nakazuje konstruowania ich w taki sposób, by przyszły układ uwzględniał interes majątkowy lub osobisty właściciela akcjonariusza mniejszościowego czy większościowego, a to z tej przyczyny, że w razie niewypłacalności lub zagrożenia niewypłacalnością na pierwszy plan wysuwa się ochrona interesu majątkowego wierzycieli, a nie interesu właścicieli dłużnika, a zatem pogląd sądu meriti nie znajduje uzasadnienia aksjologicznego w przyjętej przez ustawodawcę gradacji wartości, w szczególności wartości stojącej za klauzulą generalną zakazu krzywdzenia wierzycieli, a nadto narusza zasadę prounijnej wykładni prawa krajowego, albowiem jest sprzeczna z art. 12 ust. 2 Dyrektywy;

6. art. 5 k.c. i art. 165 ust. 1 p.r. poprzez ich błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu, że skorzystanie przez dłużnika z ustawowego uprawnienia do wszczęcia postępowania restrukturyzacyjnego oraz złożenie propozycji układowych przewidujących konwersję długu na kapitał jest nadużyciem prawa podmiotowego oraz naruszeniem zasad współzycia społecznego, w szczególności z uwagi na możliwość pokrzywdzenia akcjonariusza, podczas gdy jeżeli zarząd dłużnika dąży do restrukturyzacji zobowiązań rzeczywiście niewypłacalnej lub zagrożonej niewypłacalnością spółki i w konsekwencji uchronienia jej przed koniecznością ogłoszenia upadłości, nawet kosztem swoich właścicieli, to nie może być mowy o nadużyciu prawa podmiotowego do restrukturyzacji zadłużenia, o tym ostatnim zjawisku można by mówić wyłącznie w warunkach, kiedy dłużnik wprawdzie posiada majątek i zdolności płatnicze wystarczające na zaspokojenie wszystkich wierzycieli zgodnie z pierwotną treścią stosunków zobowiązaniowych, a mimo to proponuje wierzycielom restrukturyzację zadłużenia, w szczególności poprzez obniżenie poziomu swoich zobowiązań, co w stanie faktycznym sprawy niniejszej oczywiście nie miało miejsca;

7. art. 219 ust. 1 w zw. z art. 7 ust. 1 w zw. z ust. 2 pr. rest. w zw. z art. 368 § 1 w zw. z art. 372 § 1 w zw. z art. 17 § 3 k.s.h. poprzez ich błędne zastosowanie, polegającą na nieprawidłowym przyjęciu, że do złożenia przez dłużnika wniosku o zatwierdzenie układu w postępowaniu o zatwierdzenie układu wymagana jest zgoda akcjonariusza mniejszościowego, podczas gdy postanowienia statutu dłużnika wymagają wyłącznie zgody walnego zgromadzenia akcjonariuszy, której naruszenie co najwyżej może być podstawą odpowiedzialności odszkodowawczej wobec członków zarządu, a w żaden sposób nie wpływa na skorzystanie przez zarząd spółki kapitałowej z ustawowego uprawnienia do złożenia wniosku restrukturyzacyjnego, co w konsekwencji doprowadziło do niezasadnej odmowy zatwierdzenia układu jako rzekomo sprzecznego z prawem;

8. art. 156 ust. 1 i ust. 5 pr. rest. poprzez jego błędną wykładnię, a w konsekwencji niewłaściwe zastosowanie art. 165 ust. 1 pr. rest., polegającą na nieprawidłowym przyjęciu, że sprzeczne z prawem są propozycje układowe przewidujące widelkowe wskazanie podwyższenia kapitału zakładowego wskutek konwersji długu na akcje dłużnika, podczas gdy propozycje układowe zawierać muszą co najmniej wszystkie elementy wskazane w art. 156 ust. 5 pr. rest., a wszelkie dodatkowe postanowienia, o ile nie są sprzeczne z normą prawną wynikającą z art. 156 ust. 5 pr. rest. i zarazem znajdują oparcie w przepisach prawa powszechnie obowiązującego, są dopuszczalne, co w szczególności dotyczy widelkowego podwyższenia kapitału zakładowego, jako podtypu instytucji zwykłego podwyższenia kapitału zakładowego, uregulowanej w Kodeksie spółek handlowych (art. 431 § 7 w zw. z art. 310 § 2 k.s.h.), a nie wyłączonej mocą regulacji szczególnej, jaką jest ustawa prawo restrukturyzacyjne;

9. art. 4 ust. 1 pkt. 2 pr. rest. poprzez błędną wykładnię, polegającą na przyjęciu, że spółka akcyjna nieprowadząca działalności gospodarczej nie posiada zdolności restrukturyzacyjnej, podczas gdy z ww. przepisu ustawy wyraźnie (już w warstwie gramatycznej) wynika, że ustawodawca przyznaje zdolność restrukturyzacyjną nie tylko przedsiębiorcom, ale i spółkom kapitałowym, w tym spółce akcyjnej, nieprowadzącym działalności gospodarczej;

10. art. 3 ust. 1 i 2 pr. rest. poprzez ich błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że celem postępowania restrukturyzacyjnego jest wyłącznie zachowanie ciągłości przedsiębiorcy prowadzącego działalność gospodarczą, a nie przedsiębiorców, którzy nie prowadzą faktycznej działalności, podczas gdy absolutnie taka idea nie stała za wprowadzeniem ustawy prawo restrukturyzacyjne, albowiem postępowanie restrukturyzacyjne może zmierzać do restrukturyzacji zadłużenia spółki kapitałowej nieprowadzącej działalności gospodarczej (art. 4 ust. 1 pkt. 2 pr. rest.), a ponadto w odniesieniu do każdego dłużnika postępowanie restrukturyzacyjne może zmierzać nawet do defragmentacji jego majątku (dezinwestycja) i zaniechania dalszego prowadzenia działalności gospodarczej, czego najbardziej wyrazistym przykładem jest instytucja układu likwidacyjnego (art. 159 ust. 1 pr. rest.), a zatem sąd meriti po raz kolejny całkowicie błędnie odczytał normy prawne, z których wynikają cele postępowania restrukturyzacyjnego;

11. art. 165 ust. 1-2 pr. rest. poprzez ich błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że sąd odmawia zatwierdzenie układu, który „krzywdzi wierzycieli”, podczas gdy ani w ustępie 1 ani w ustępie 2 powołanego przepisu przesłanka „pokrzywdzenia wierzycieli” nie jest odmową zatwierdzenia układu, zaś wskazana w ust. 2 przesłanka „rażącego pokrzywdzenia wierzycieli” w stanie faktycznym niniejszej sprawy ani ze względów formalnych (brak zastrzeżeń uprawnionego wierzyciela) ani ze względów materialnych nie zachodzi.

Mając na względzie powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia w całości poprzez zatwierdzenie układu.

Sąd okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenia zasługiwały na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności wyjaśnienia wymaga, że mimo złożonego przez jednego z wierzycieli wniosku o wyznaczenie rozprawy, sąd odwoławczy nie ma obowiązku jej wyznaczenia w postępowaniu zażaleniowym.

Po pierwsze, na podstawie art. 209 pr. rest. odpowiednie zastosowanie znajduje tu art. 397 § 1 k.p.c., zgodnie z którym sąd drugiej instancji rozpoznaje zażalenie na posiedzeniu niejawnym w składzie trzech sędziów. Zasadą jest zatem rozpoznanie zażalenia na posiedzeniu niejawnym. Co prawda na podstawie art. 148 § 2 k.p.c. sąd może skierować sprawę na posiedzenie jawne i wyznaczyć rozprawę także wówczas, gdy sprawa podlega rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym, ale w rozpoznawanej sprawie nie wystąpiły przesłanki uzasadniające odstępianie od ogólnej reguły i skierowanie sprawy na rozprawę. Niewątpliwie zaś wyznaczenie rozprawy w celu rozpoznania zażalenia może skutkować wydłużeniem niniejszego postępowania zażaleniowego, a przez to przyczynić się do pokrzywdzenia wierzycieli.

Po drugie, w postępowaniu restrukturyzacyjnym zgodnie z art. 194 pr. rest. zasadą jest orzekanie przez sąd i sędzię-komisarza na posiedzeniu niejawnym. Rozprawa ma charakter wyjątkowy. Z kolei ust. 6 zdanie drugie art. 200 pr. rest.

stanowi, że zażalenie rozpoznaje się w terminie trzydziestu dni od dnia przedstawienia akt sądowi drugiej instancji. Mając na względzie dyspozycje ww. regulacji prawnej wskazać należy, że w postępowaniach restrukturyzacyjnych zasadą jest orzekanie na posiedzeniu niejawnym. Przepis ten co prawda nie wyklucza możliwości wyznaczenia rozprawy oraz skierowania sprawy na posiedzenie jawne, tym niemniej wyraźny prymat ma orzekanie na posiedzeniu niejawnym. Wyznaczenie rozprawy traktowane jest przez ustawodawcę w sposób wyjątkowy. Taki bowiem sposób procedowania związany jest z sytuacją w której istnieją okoliczności wymagające doprecyzowania oraz sprawdzenia. Jeśli natomiast w sprawie nie zaistniały okoliczności podlegające dodatkowej weryfikacji (co miało miejsce w niniejszej sprawie, czego podstawy zostaną wskazane poniżej) to nie sposób przyjąć, że w takiej sytuacji wyznaczenie rozprawy jest konieczne i uzasadnione.

Po trzecie, dokumentacja przedstawiona przez skarżących jak i pozostała złożona do akt sprawy jest w ocenie sądu okręgowego wystarczająca do merytorycznego rozpoznania sprawy i daje dostateczny ogląd całokształtu zdarzeń.

W pierwszej kolejności odnosząc się do zarzutów skarżących należy rozważyć nieważność postępowania wskazaną w art. 379 pkt 5 w zw. z w zw. z art. 209 pr. rest.

W ocenie sądu okręgowego w przedmiotowej sprawie nie doszło do nieważności postępowania. Wbrew twierdzeniom części skarżących, nie zostały strony pozbawione możliwości obrony swych praw, tym samym nie doszło do naruszenia przez sąd pierwszej instancji art. 379 pkt. 5 k.p.c. Zważywszy na przebieg postępowania przez sądem pierwszej instancji nie można uznać, by wyłączona, czy w jakikolwiek sposób ograniczona została możliwość strony pozwanej do działania w postępowaniu. Należy wskazać na utrwalony w orzecznictwie pogląd, zgodnie z którym nieważność postępowania z powodu pozbawienia strony możliwości obrony swych praw wymaga stwierdzenia takiego naruszenia przepisów postępowania, którego skutkiem jest niemożność działania strony w postępowaniu lub w jego istotnej części. Chodzi zatem tylko o takie uchybienia procesowe, które faktycznie uniemożliwiły stronie podjęcie obrony przed wydaniem merytorycznego rozstrzygnięcia. Wobec tego, nie każde naruszenie przepisów postępowania, nawet jeśli miało ono wpływ na wynik rozstrzygnięcia, może być uznane za podstawę nieważności postępowania w rozumieniu art. 379 pkt 5 k.p.c., jako pozbawienie możliwości obrony strony. W wielu orzeczeniach zarówno Sąd Najwyższy jak i sądy powszechne potwierdzały to stanowisko podkreślając, że do stwierdzenia nieważności postępowania z powodu pozbawienia strony możliwości obrony nie wystarcza samo ustalenie, że doszło do naruszenia określonych przepisów dotyczących udziału strony w postępowaniu, ale konieczne jest jeszcze wykazanie, że wskutek tego naruszenia strona nie mogła brać udziału w istotnej części postępowania. Nie dochodzi do nieważności postępowania, gdy mimo naruszenia przez sąd przepisów postępowania strona podjęła czynności w procesie.

Należy jednak stwierdzić, że sąd rejonowy dopuścił się naruszenia przepisów postępowania tj. art. 232 w zw. z art. 227 k.p.c. w zw. z art. 209 pr. rest. poprzez dopuszczenie dowodu z pisma (...) S.A., pomimo że dowód ten, przedstawiający jedynie prywatne twierdzenia osoby trzeciej niebędącej uczestnikiem postępowania restrukturyzacyjnego, nie powinien mieć jakiegokolwiek znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Sąd rejonowy de facto oparł swe rozstrzygnięcie o argumentację wynikającą z pisma spółki (...) S.A. z dnia 27.09.2021 r. a zatem nie tylko w oparciu o pismo podmiotu, który nie jest stroną postępowania ale także bez udzielenia stronom postępowania możliwości odniesienia się do twierdzeń zawartych w tymże piśmie. W ocenie sądu okręgowego, sąd rejonowy winien albo zwrócić przedmiotowe pismo udziałowca dłużnika jako nie pochodzące od strony postępowania albo w sytuacji uwzględnienia go w materiale dowodowym umożliwić stronom zajęcie stanowiska w odniesieniu do tego pisma, czego nie uczynił. Jednakże, jak już wskazano wyżej mimo tego uchybienia nie doszło do naruszenia przepisów postępowania, które skutkowałąby stwierdzeniem nieważności postępowania.

Przechodząc do pozostałych zarzutów skarżących w pierwszej kolejności wskazać należy, że kwestie związane z zatwierdzeniem układu w ustawie z dnia 15 maja 2015 r. Prawo restrukturyzacyjne (t.j. Dz.U. z 2017 r., poz. 1508) zostały przede wszystkim uregulowane w art. 165. Zgodnie z tym przepisem sąd odmawia zatwierdzenia układu, jeżeli narusza on prawo, w szczególności jeżeli przewiduje udzielenie pomocy publicznej niezgodnie z przepisami, albo jeżeli jest oczywiste, że układ nie będzie wykonany. Domniemywa się, że jest oczywiste, że układ nie będzie wykonany, jeżeli dłużnik nie wykonuje zobowiązań powstałych po dniu otwarcia postępowania restrukturyzacyjnego (ust. 1). Sąd może

odmówić zatwierdzenia układu, jeżeli jego warunki są rażąco krzywdzące dla wierzycieli, którzy głosowali przeciw układowi i zgłosili zastrzeżenia (ust. 2). Sąd odmawia zatwierdzenia układu w postępowaniu o zatwierdzenie układu albo przyspieszonym postępowaniu układowym, jeżeli suma spornych wierzytelności uprawniających do głosowania nad układem przekracza 15% sumy wierzytelności uprawniających do głosowania nad układem (ust. 3).

Wyjaśnić przy tym należy, że każda z opisanych w art. 165 ust. 1 – 3 pr. rest. przesłanek odmowy zatwierdzenia układu jest niezależna od pozostałych. Innymi słowy wystarcza, że zachodzi którakolwiek z tych przesłanek by niedopuszczalnym było (w przypadku przesłanek obligatoryjnych) lub możliwym, po rozważeniu okoliczności konkretnej sprawy (w przypadku przesłanek fakultatywnych), zatwierdzenie przyjętego przez wierzycieli układu. Po stwierdzeniu, że w okolicznościach danej sprawy zachodzi którakolwiek ze wskazanych w art. 165 pr. rest. przesłanek konieczna staje się zatem odmowa zatwierdzenia układu, bez konieczności badania istnienia pozostałych.

Odnosząc się do pierwszego ze wskazanych kryteriów oceny zatwierdzenia układu, tj. jego legalności, należy wskazać, że układ narusza prawo zarówno wtedy, gdy do naruszenia prawa doszło w trakcie jego przyjmowania (naruszenie proceduralne), jak i wtedy gdy jego treść jest sprzeczna z obowiązującym porządkiem prawnym (naruszenie materialnoprawne). Zwrócić przy tym należy uwagę na to, że przepis ten nie różnicuje stopnia naruszenia prawa, zatem nawet drobne naruszenie winno zmuszać sąd do odmowy zatwierdzenia układu (B. Groele, Komentarz do art. 165 [w:] Prawo restrukturyzacyjne. Komentarz, wyd. II, red. P. Filipiak, A. Hrycaj, LEX/el. 2020)

Naruszenie prawa proceduralnego w szczególności może być wynikiem: nieuzyskania wymaganej większości – naruszenie art. 119 pr. rest.; przekroczenia granicy dopuszczalnej sumy wierzytelności przysługujących wierzycielom niezawiadomionym, jeśli mogło to wpłynąć na wynik głosowania – naruszenie art. 113 ust. 3 i 4 pr. rest. Z kolei jako typowe przykłady naruszeń prawa materialnego warto wymienić: nierówne w ramach danej grupy propozycje układowe; przyznania niektórym wierzycielom gorszych warunków bez ich zgody; sprzeczności wskazanych sposobów restrukturyzacji z obowiązującym porządkiem prawnym; braku zgód i oświadczeń wymaganych zgodnie z art. 158 pr. rest. (P. Zimmerman, Komentarz do art. 165 [w:] Prawo upadłościowe. Prawo restrukturyzacyjne. Komentarz, wyd. 6, Warszawa 2020).

W niniejszej sprawie sąd rejonowy odmowę zatwierdzenia układu uzasadniał tym, że układ nie został zawarty bowiem nie uzyskał wymaganej większości, a nadto zwarte w nim propozycje układowe są niezgodne z prawem. Sąd rejonowy dopatrywał się więc zarówno naruszeń o charakterze procesowym, jak i materialnym. W świetle przytoczonych rozważań bezspornym pozostaje to, że przytoczone przez sąd rejonowy okoliczności w przypadku ich wystąpienia mogły stanowić podstawy do odmowy zatwierdzenia układu. W zażaleniu dłużnik podnosił jednak, że sąd rejonowy dokonał błędnej analizy treści propozycji układowych, a także nieprawidłowej oceny głosów oddanych za układem i w konsekwencji niesłusznie przyjął, że wystąpiły jakiegokolwiek przesłanki przemawiające za odmową zatwierdzenia układu. Zdaniem sądu okręgowego z takim stanowiskiem należy się zgodzić.

W szczególności nieprawidłowym jest stanowisko sądu rejonowego, że układ nie został przyjęty bowiem pod jedną z kart do głosowania nie złożono własnoręcznego podpisu osoby uprawnionej do oddania głosu (głos (...)). Pogląd ten sprowadza się do stwierdzenia, że wierzyciel nie mógł oddać głosu za przyjęciem układu w formie elektronicznej, opatrząc kartę do głosowania kwalifikowanym podpisem elektronicznym.

W tym zakresie wskazać należy, w pierwszej kolejności, że stosownie do treści art. 213 ust. 1 pkt 12 pr. rest. karta do głosowania musi zawierać podpis wierzyciela, osób uprawnionych do jego reprezentowania albo podpis pełnomocnika, ale ustawodawca nie wymaga żadnej szczególnej formy podpisu na karcie do głosowania (podpisu notarialnie poświadczonego czy urzędowo poświadczonego). Nie można też przyjąć jak tego dokonał sąd rejonowy, że podpis wierzyciela pod kartą do głosowania musi być własnoręczny, bowiem z cytowanego przepisu wynika, że koniecznym jest zachowanie formy pisemnej zgodnie z ogólnymi normami prawnymi regulującymi sposób składania oświadczeń woli.

Nie budzi wątpliwości sądu odwoławczego, co wydaje się być już przesądzone w doktrynie, że oddanie głosu za lub przeciw układowi jest materialnoprawnym oświadczeniem woli wierzyciela w rozumieniu art. 60 k.c. W szczególności

w postępowaniu o zatwierdzeniu układu, gdzie do zawarcia układu dochodzi na etapie przedsądowym, tj. na etapie zbierania głosów przez dłużnika zgodnie z art. 212 pr. rest. oddanie głosu nie może stanowić czynności procesowej. Z uwagi na powyższe do karty do głosowania mają zastosowanie przepisy materialnoprawne w tym k.c.

Przepisy Kodeksu cywilnego w zakresie form technicznych czynności prawnych wskazują na formę dokumentową, formę elektroniczną, formę pisemną (tzw. zwykłą formę pisemną) oraz kwalifikowane formy szczególne, jak forma z datą pewną, z podpisem notarialnie poświadczonym oraz forma aktu notarialnego. Zgodnie z art. 78 § 1 k.c. do zachowania pisemnej formy czynności prawnej wystarcza złożenie własnoręcznego podpisu na dokumencie obejmującym treść oświadczenia woli, ale w art. 78¹ § 2 k.c. uregulowano kwestię stosunku formy elektronicznej do formy pisemnej. Nawiązując do dotychczasowego brzmienia art. 78 § 2 k.c., postanowiono, że oświadczenie woli złożone w formie elektronicznej jest równoważne z oświadczeniem woli złożonym w formie pisemnej. Przepis art. 78¹ k.c. przesądza zatem wyraźnie, że forma pisemna oraz elektroniczna są dwiema odrębnymi, choć równorzędnymi formami oświadczenia woli. Zasada równoważności formy elektronicznej z formą pisemną oznacza, że forma elektroniczna może zastąpić formę pisemną zwykłą, ale nie zastępuje pisemnych form kwalifikowanych. Podkreślenia przy tym wymaga, że ustawodawca konsekwentnie posługuje się więc terminami pisemna i własnoręczny, które nie są tożsame. Reasumując tę część rozważań, do dochowania formy pisemnej konieczne jest złożenie własnoręcznego podpisu lub złożenie oświadczenia woli w formie elektronicznej, opatrzonej kwalifikowanym podpisem elektronicznym, która jest równoważna z formą pisemną.

Skoro zatem treść art. 213 ust. 1 pkt 12 pr. rest. statuując wymagania karty do głosowania, wbrew stanowisku sądu pierwszej instancji, nie wprowadza wymogu złożenia własnoręcznego podpisu pod kartą do głosowania, wskazując jedynie, że karta do głosowania winna zawierać podpis wierzyciela, to oznacza, że może to być zarówno podpis elektroniczny, jak i własnoręczny.

Do zachowania elektronicznej formy czynności prawnej wymagane jest spełnienie dwóch przesłanek: złożenie oświadczenia woli w postaci elektronicznej oraz opatrzenie składanego oświadczenia woli kwalifikowanym podpisem elektronicznym. Podpisem elektronicznym są więc dane w postaci elektronicznej, które wraz z innymi danymi, do których zostały dołączone lub z którymi są logicznie powiązane, służą do identyfikacji osoby składającej podpis elektroniczny. Podpis elektroniczny jest jednak równoważny pod względem skutków prawnych podpisowi własnoręcznemu tylko wtedy, gdy posiada określone cechy gwarantujące, że pochodzi wyłącznie od osoby składającej ten podpis. Musi on być bezpieczny i weryfikowany za pomocą – i w okresie ważności – kwalifikowanego certyfikatu.

Poza sporem pozostaje, że w dniu 31 sierpnia 2021 roku pełnomocnik wierzyciela złożył oświadczenie woli w postaci zagłosowania za przyjęciem układu (...) S.A. Oświadczenie woli zostało złożone w formie elektronicznej i opatrzone kwalifikowanym podpisem elektronicznym pełnomocnika wierzyciela. Następnie karta do głosowania opatrzona kwalifikowanym podpisem elektronicznym została doręczona w formie elektronicznej nadzorcy układu.

Reasumując tę część rozważań, wierzyciel (...) oddał ważny głos, głosując za przyjęciem układu, a w konsekwencji układ (...) S.A. został przyjęty.

Kończąc ten wątek zgodzić się należy, ze stanowiskiem wyrażonym w części zażaleń, że w przypadku powzięcia przez sąd wątpliwości w wyżej wymienionym zakresie, dokonanie rozstrzygnięcia o odmowie zatwierdzenia układu winno być poprzedzone wezwaniem dłużnika do uzupełnienia braków formalnych wniosku w trybie art. 221 ust. 1 w zw. z art. 219 ust. 2 pkt 1 pr. rest. w zw. z art. 130 § 1 k.p.c., czego w niniejszej sprawie zabrakło.

Z tych względów doszło do naruszenia art. 165 ust.1 w związku z art. 213 ust.1 pkt 12 pr. rest w związku z art. 60 § 1k.c. i art. 78¹ § 2 k.c. zaś podstawowa przesłanka, w oparciu o którą sąd rejonowy dokonał odmowy zatwierdzenia układu nie zachodzi.

Kolejną okolicznością błędnie zinterpretowaną przez sąd rejonowy jest stwierdzenie, że propozycje układowe dłużnika są niezgodne z prawem oraz niewykonalne z perspektywy przepisów Kodeksu spółek handlowych, a to ze względu na konwersję długu na akcje poprzez podwyższenie kapitału zakładowego w sposób widełkowy. W pierwszej kolejności wskazać należy, że art. 156 ust. 1 pr. rest. przewiduje jako jeden ze sposobów restrukturyzacji konwersję wierzytelności na udziały lub akcje. Następnie podkreślenia wymaga, że z treści art. 156 ust. 5 pr. rest. nie wynika by podwyższenie kapitału zakładowego możliwe było wyłącznie w oparciu o sztywną, wprost wskazaną kwotę zadłużenia. Art. 156 ust. 5 pkt 1) i 2) pr. rest. określają wprawdzie, iż wymogiem propozycji układowych przewidujących konwersję wierzytelności na udziały lub akcje jest wskazanie sumy, o jaką kapitał zakładowy ma zostać podwyższony, jak również liczby oraz wartości nominalnej nowo ustanowionych udziałów lub akcji, jednak nie przesądzają tego, iż wspomniane wartości mają zostać określone w sposób sztywny.

W niniejszym stanie faktycznym wolą dłużnika jest poddanie konwersji wierzytelności w kwocie głównej, odsetek umownych, odsetek ustawowych za opóźnienie należnych do dnia uprawomocnienia się postanowienia o zatwierdzeniu układu a tym samym wprowadzenie widełek związane jest z okolicznością, że ostateczna suma odsetek nie jest znana w chwili składania propozycji układowych ani nawet przyjęcia układu, ustalili się bowiem dopiero z momentem uprawomocnienia się postanowienia o zatwierdzeniu układu. Nie jest zatem możliwe określenie z góry w sposób sztywny wartości podwyższenia kapitału zakładowego. Jedynym rozwiązaniem jest widełkowe określenie kwoty podwyższenia, przy czym suma wierzytelności konwertowanej i tym samym wartość podwyższenia kapitału określi się ostatecznie już w chwili uprawomocnienia się postanowienia o zatwierdzeniu układu. Wartość będzie obiektywnie znana.

Jak wskazał nadzorca układu w swoim piśmie procesowym zarząd spółki znając dzień uprawomocnienia się postanowienia o zatwierdzeniu układu ustalili liczbę akcji przypadającą poszczególnym wierzycielom zgodnie z propozycjami układowymi, sporządził tekst jednolity statutu spółki oraz dokonał zgłoszenia do Krajowego Rejestru Sądowego. Układ nie zawiera alternatywnych postanowień, które pozwalałyby dłużnikowi na dokonanie samodzielnego wyboru restrukturyzacji zadłużenia. Co więcej, dłużnik nie ma wpływu na dzień uprawomocnienia się postanowienia o zatwierdzeniu układu, co prowadzi do uznania, że dokonanie ustalenia konkretnej liczby akcji jest jedynie czynnością materialno-techniczną sprowadzającą się do obliczenia wysokości wierzytelności głównej wraz z wierzytelnościami ubocznymi na określony dzień (dzień uprawomocnienia się postanowienia) oraz podzielenia tej kwoty przez cenę emisyjną akcji.

Przyjęcie rozumowania prezentowanego przez sąd rejonowy mogłoby prowadzić do pokrzywdzenia wierzycieli, którzy nie mogliby zostać zaspokojeni z tytułu odsetek powstałych od dnia układowego do momentu ich zaspokojenia, ponieważ w każdym przypadku konwersji długu na akcje odsetki te musiałyby być umarzone, nawet jeśli dłużnik chciałby je zaspokoić w drodze konwersji.

Nadto wskazać należy, że nad procesem dookreślania podwyższenia kapitału kontrolę będzie miał nadzorca wykonania układu zaś, jak wskazano wyżej, bezpośrednio czynności związane z podwyższeniem kapitału zakładowego będzie realizował zarząd dłużnika.

W konsekwencji, nie jest zasadne stanowisko sądu rejonowego, że propozycje układowe są sprzeczne z prawem bowiem przewidują konwersję długu na akcje w postaci widełkowego podwyższenia kapitału zakładowego i tym samym doszło do naruszenia art. 165 ust. 1 w zw. z art. 156 ust. 1 pkt 4 pr. rest.

Kolejnym argumentem, który posłużył sądowi rejonowemu dla odmowy zatwierdzenia układu było stwierdzenie, że założenia i okoliczności towarzyszące przeprowadzeniu procedury głosowania są sprzeczne z prawem i zasadami współżycia społecznego i zmierzają do pokrzywdzenia wierzycieli.

Przede wszystkim wskazać należy, że art. 165 pr. rest. zawiera zamknięty katalog podstaw odmowy zatwierdzenia układu: jeśli narusza on prawo lub jest oczywiste, że nie będzie wykonany (art. 165 ust. 1 pr. rest.) albo jego warunki są rażąco krzywdzące dla wierzycieli, którzy głosowali przeciw układowi i zgłosili zastrzeżenia (art. 165 ust. 2 pr. rest.).

Sąd w uzasadnieniu skarżonego postanowienia nie powołał wprost przesłanki pokrzywdzenia wierzycieli, a jedynie sprzeczność układu z prawem i zasadami współżycia społecznego.

W tym zakresie sąd rejonowy podniósł, że restrukturyzacja dłużnika jest niezgodna z celami postępowania restrukturyzacyjnego, ponieważ nie prowadzi on działalności gospodarczej, a tym samym nie dojdzie do utrzymania ciągłości jego przedsiębiorstwa. Sąd pierwszej instancji wskazał także, że dłużnik jedynie finansuje działalność spółek zależnych i nie prowadzi działalności operacyjnej, a układ nie zakłada jakichkolwiek innych środków restrukturyzacyjnych oprócz redukcji poziomu zobowiązań. Ze stanowiskiem sądu rejonowego nie sposób się zgodzić.

Po pierwsze bowiem przedmiotem działalności dłużnika jest aktywne i bezpośrednie zarządzanie spółkami zależnymi, poprzez wyznaczanie tym spółkom za pośrednictwem osób powołanych przez siebie do organów spółek, strategicznych celów a zatem można pokusić się o stwierdzenie, że działalność dłużnika jest nastawiona na osiągnięcie zysku i poprzez rozwijanie spółek zależnych, ma doprowadzić do wzrostu wartości udziałów posiadanych w tych spółkach oraz uzyskanie zysku w postaci dywidendy.

Po drugie, prawo restrukturyzacyjne nie wymaga, aby dłużnik prowadził działalność operacyjną. Zgodnie bowiem z art. 4 ust. 1 pkt 1 pr. rest. restrukturyzacja jest możliwa w odniesieniu do przedsiębiorcy prowadzącego każdego rodzaju działalność. Co więcej, ustawa wprost przyznaje zdolność restrukturyzacyjną również spółkom kapitałowym nieprowadzącym działalności gospodarczej.

Po trzecie, rozumowanie sądu rejonowego pozbawiałoby zdolności restrukturyzacyjnej określoną kategorię podmiotów jedynie z uwagi na rodzaj prowadzonej działalności, do czego nie ma podstaw ustawowych.

Po czwarte, rozumowanie sądu pierwszej instancji sprowadza się do stwierdzenia, że spółka dominująca w holdingu faktycznym nie powinna podlegać restrukturyzacji, jako że to spółki zależne generują zysk, a spółka dominująca nie prowadzi działalności gospodarczej ani nie zatrudnia pracowników, jednakże istotnym jest, że sytuacja finansowa spółki dominującej wprost wpływa na spółki zależne i odwrotnie, ponieważ stan niewypłacalności jednej ze spółek holdingu wywołuje efekt domina.

Z uwagi na powyższe doszło do naruszenia przez sąd rejonowy art. 165 ust.1 pr. rest. w związku z art. 4 ust.1 pr. rest.

Kolejno należy odnieść się do stanowiska sądu rejonowego jakoby układ był krzywdzący dla mniejszościowego akcjonariusza. W tym zakresie należy ponownie przywołać art. 165 ust. 2 pr. rest., który wskazuje, że sąd może odmówić zatwierdzenia układu, jeżeli jego warunki są rażąco krzywdzące dla wierzycieli, którzy głosowali przeciw układowi i zgłosili zastrzeżenia. Oczywistym przy tym jest, że każdy układ ogranicza prawa wierzycieli, niemniej wyłącznie jego rażąco krzywdzące warunki dla wierzycieli mogą uzasadniać odmowę zatwierdzenia układu.

Po pierwsze ustawodawca ogranicza krąg podmiotów, które powinny być brane pod uwagę przy ocenie rażącego pokrzywdzenia do wierzycieli, nie mają zatem żadnego znaczenia prawa akcjonariusza, szczególnie, że uczestnikami postępowania są wierzyciele i dłużnik a nie akcjonariusze. Okoliczność zaś, że mniejszościowy akcjonariusz nie ma statusu wierzyciela w niniejszym postępowaniu nie jest sporna. W piśmie z dnia 27.09.2021r sam akcjonariusz wyrażając sprzeciw co do zatwierdzenia układu, wyraźnie wskazał, że przysługuje mu jedynie status akcjonariusza, a nie wierzyciela dłużnika. Jego stanowisko zatem co do pokrzywdzenia nie może być brane pod uwagę.

Po drugie, zasadnie wskazano w piśmie nadzorcy układu, że rozciągnięcie zastosowania art. 165 ust. 2 pr. rest. również na badanie interesu akcjonariusza - nawet jeżeli zawarcie i zatwierdzenie układu przewidującego konwersję miałyby wiązać się z utratą przez niego określonych uprawnień korporacyjnych - prowadziłoby do uniemożliwienia zawarcia układu konwersyjnego bez zgody właścicieli dłużnika. Taka sytuacja mogłaby nawet prowadzić do uszczuplenia praw wierzyciela - któremu przy spełnieniu dodatkowych przesłanek przysługuje legitymacja do złożenia propozycji układowych, w tym przewidujących konwersję wierzytelności na akcje lub udziały w kapitale zakładowym dłużnika.

Po trzecie, warunki i realizacja układu nie naruszają przepisów prawa, o czym była mowa wyżej, jak i nie prowadzą do rażącego pokrzywdzenia wierzycieli dłużnika oraz nie są sprzeczne z zasadami współzycia społecznego.

Po czwarte, wykładanie przesłanki pokrzywdzenia wierzycieli czy nawet naruszenia zasad współzycia społecznego przez przyzmat podmiotu nie będącego uczestnikiem postępowania jawi się jako błędne. Tym bardziej nieuprawnionym jest zaakceptowanie stanowiska sądu rejonowego, który de facto przyjął prymat interesu akcjonariusza nad interesami wierzycieli. Żaden przepis ustawy nie wprowadza badania postępowania restrukturyzacyjnego i sprzeczności układu lub propozycji układowych z prawem z perspektywy pokrzywdzenia interesu akcjonariusza mniejszościowego niebędącego wierzycielem dłużnika. W przypadku spółki akcyjnej jest to tym bardziej znamienne, że jako osoba prawna jest całkowicie odrębnym bytem wobec swoich akcjonariuszy. Prawo restrukturyzacyjne ma na celu uchronić dłużnika i jego wierzycieli przed ogłoszeniem upadłości. Jeżeli więc organ ustawowo upoważniony i zobowiązany do prowadzenia spraw i reprezentowania spółki akcyjnej podejmuje w jej imieniu decyzję o wszczęciu postępowania restrukturyzacyjnego, to wyłącznie określone przez ustawodawcę przesłanki w postaci ogółu interesu wierzycieli czy celu w postaci uniknięcia ogłoszenia upadłości przez dłużnika mogą decydować, czy restrukturyzacja jest zgodna z prawem.

Po piąte, nawet przyjmując, że wskutek zawarcia układu dojdzie do zmarginalizowania mniejszościowego akcjonariusza i uzyskania przewagi przez wierzycieli będących spółkami powiązanych z innymi akcjonariuszami to ustawodawca liczy się taką sytuacją ale nadal preferując interes wierzycieli przed interesem akcjonariuszy. Z istoty bowiem układu konwersyjnego wynika to, że modyfikuje on dotychczasową strukturę udziałową, w tym może spowodować nawet, iż dotychczasowi akcjonariusze stracą kontrolę korporacyjną nad spółką. Żaden przepis prawa nie uniemożliwia powyższego zaś w ocenie sądu odwoławczego nie sposób uznać by taki układ naruszał zasady współzycia społecznego. W sytuacji uznania uprzywilejowania akcjonariusza spółki zagrożonej upadłością ponad interes jej wierzycieli doszłoby do naruszenia jednej z fundamentalnych zasad współzycia społecznego jaką jest terminowe spłacanie swoich długów.

Niewątpliwie w spółce dłużnika doszło do powstania sporu korporacyjnego, związanego z finansowaniem dalszej działalności dłużnika. Jednak istniejący spór nie tylko nie wpływa na konieczność podejmowania przez zarząd określonych czynności w interesie spółki akcyjnej jako osoby prawnej, ale nie jest też przesłanką negatywną prowadzenia postępowania restrukturyzacyjnego wobec dłużnika. Jeżeli akcjonariusze spółki akcyjnej nie potrafią znaleźć porozumienia w przedmiocie długookresowego finansowania działalności spółki, to czynienie zarzutu nadużycia prawa przez zarząd spółki działający wyłącznie w jej interesie nie znajduje żadnego, przekonującego uzasadnienia, a wręcz wskazuje na uprzywilejowane potraktowanie interesów akcjonariusza.

Na marginesie wskazać jedynie można, że z uwagi na pat decyzyjny i spór korporacyjny uniemożliwiający podjęcie działań mających na celu polepszenie sytuacji finansowej spółki a także biorąc pod uwagę wysokość zadłużenia dłużnika, to właśnie przeprowadzenie procesu restrukturyzacji, pozwoli na uniknięcie ogłoszenia upadłości dłużnika. Jest to w oczywisty sposób jest korzystne nie tylko dla samych wierzycieli dłużnika ale też samego akcjonariusza, którego interesy w postępowaniu upadłościowym podlegałyby ochronie w ostatniej kolejności i wyłącznie w przypadku pełnego zaspokojenia pozostałych wierzycieli dłużnika

Reasumując ten wątek, podkreślenia wymaga, że cele postępowania restrukturyzacyjnego, czyli uniknięcie ogłoszenia upadłości w drodze zawarcia układu oraz ochrona interesu majątkowego ogółu wierzycieli, mają być fundamentami postępowania restrukturyzacyjnego. Sąd niezasadnie więc odmówił zatwierdzenia przyjętego przez wierzycieli układu opierając się na pozaustawowej przesłance interesu majątkowego i osobistego osoby będącej współwłaścicielem restrukturyzowanego dłużnika.

Z tych względów doszło do naruszenia art.5 k.c. i art. 165 ust. 1 i 2 pr. rest.

Reasumując stwierdzić należy, że układ przeszedł bowiem wszyscy wierzyciele głosowali na jego przejściem zaś treść układu nie jest sprzeczna z prawem i warunki układu nie są rażąco krzywdzące dla wierzycieli.

W konsekwencji powyższego należało układ zawarty przez dłużnika z wierzycielami w drodze samodzielnego zbierania głosów zatwierdzić.

Z uwagi na powyższe dokonano zmiany zaskarżonego orzeczenia i na mocy art. 386 § 1 k.p.c. w związku z art. 397 § 2 k.p.c. w związku art. 209 pr. rest. i w trybie art. 223 pr. rest. zatwierdzić układ zawarty przez dłużnika (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. (KRS (...)) w drodze samodzielnego zbierania podpisów.

Na podstawie zaś art. 223 ust.2 pr. rest. stwierdzono, że podstawą jurysdykcji sądów polskich jest rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/848 z dnia 20 maja 2015 r. w sprawie postępowania upadłościowego (Dz.Urz. UE L 141 załącznik A).

Bolesław Wadowski Magdalena Nałęcz Andrzej Sobieszczański